

Curtea Supremă de Justiție
D E C I Z I E

05 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători – Boico Victor, Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Guzun Ion,

a judecat, fără citarea părților, în camera de consiliu, în baza materialelor cauzei, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2018, în cauza penală în privința lui

Simon Andrian XXXXX, născut XXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 05.12.2016 - până la 27.09.2017

instanța de apel:

de la 06.04.2017 - până la 11.06.2018

instanța de recurs ordinar:

de la 26.07.2018 – până la 05.02.2019

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală, legal executată.

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Centru, mun. Chișinău, din 27 septembrie 2017, procesul penal în privința lui Simion Andrian Vasile învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, a fost încetat, din motivul expus în partea descriptivă a sentinței.

1.1. În descriptivul sentinței, prima instanță a menționat că în conformitate cu art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Prima instanță a reținut că urmărirea penală în prezenta cauză penală conform elementelor infracțiunii prevăzute la art. 165 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, a fost începută la 05 iulie 2016 prin ordonanța organului de urmărire penală. Deși urmărirea penală a fost începută *in rem*, în partea constatatoare a ordonanței este expres indicat numele presupusului făptuitor – Simon Andrian Vasile. Astfel instanța a constatat că urmărirea penală a fost pornită în privința unei persoane concrete. De asemenea prima instanță a observat că fapta indicată în ordonanța de începere a urmăririi penale este reluată literalmente și în ordonanța de punere sub învinuire, precum și în rechizitoriu.

În consecință, prima instanță a apreciat că anume de la 05 iulie 2016 Simon Andrian XXXXX a obținut calitate de bănuț și nu de la data când acesta a fost reținut - la 11 octombrie 2016.

Prin urmare, a considerat că la momentul expirării a 3 luni de la 05 iulie 2016, organul de urmărire penală urma să se ghideze de prevederile art. 63 alin. (3) Cod de procedură penală.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, inculpatul Simion Andrian a fost învinuit de faptul că, în perioada lunilor XXXXX, aflându-se pe teritoriul XXXXX, având intenția comiterii traficului de ființe umane în scopul exploatării sexuale comerciale a persoanelor, acționând împreună și de comun acord cu persoanele necunoscute organului de urmărire penală, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la un lucru bine plătit în calitate de prostituate, profitând de starea de vulnerabilitate a persoanelor, manifestată prin situația precară din punct de vedere a supraviețuirii sociale, le-a recrutat pe Aghachii Ana XXXXX și Arcuș Svetlana XXXXX, în vederea deplasării în or. Dubai. Ulterior, Simon Andrian XXXXX, acționând împreună și de comun acord cu alte persoane necunoscute organului de urmărire penală, obținând prin înșelăciune consimțământul Anei Agachi și Svetlanei Arcuș la plecarea în or. Dubai, întru realizarea intențiilor sale infracționale, au organizat victimelor transportarea în Cipru de Nord, suportând în acest scop cheltuielile de drum din XXXXX spre Aeroportul din XXXXX și procurarea din contul persoanelor necunoscute, care se aflau în Cipru de Nord, a biletelor de avion la ruta XXXXX. Ajungând la destinație, Aghachii Ana XXXXX și Arcuș Svetlana XXXXX au fost întâlnite de către persoana neidentificată cu nume „Melisa” și transportate în Clubul de noapte „Night Ghirls”, unde au fost adăpostite, iar ulterior au fost supuse exploatării sexuale contra plată diferitor bărbați, aproximativ timp de 3 luni, sub

pretextul restituirii unei datorii a căror mărime nu a fost stabilit în mod rezonabil, în sumă de 3 500 euro și respectiv 4 500 euro, care au fost transmise lui Simion Andrian, pentru organizarea plecării acestora în Cipru de Nord.

Astfel, organul de urmărire penală a apreciat că prin acțiunile sale intenționate, Simion Andrian, a săvârșit traficul de ființe umane, adică recrutarea, transportarea, transferarea și adăpostirea persoanelor, fără consimțământul acestora, săvârșită în scop de exploatare sexuală comercială, prin înșelăciune, abuz de poziție de vulnerabilitate, acțiuni săvârșite față de mai multe persoane și de mai multe persoane, infracțiune prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. b), d) din Codul penal.

3. Împotriva sentinței, pronunțată integral la 27 septembrie 2017, la data de 10 octombrie 2017 a declarat apel procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Ceruța Elena, prin care invocând ilegalitatea sentinței a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru primă instanță, prin care:

- a-l recunoaște vinovat pe Simon Andrian de comiterea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, stabilindu-i în baza acestei legi și în conformitate cu art. 75 Cod penal, pedeapsa cu închisoare pe termen de 10 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita activități legate de gestionarea resurselor umane pe un termen de 5 ani, în temeiul art. 72 alin. (3) Cod penal, cu executare în penitenciar de tip închis;

- în temeiul art. 88 alin. (3) Cod penal, timpul aflării lui Simon Andrian în arest preventiv și arest la domiciliu, de la 11 octombrie 2016 până la data de 12 aprilie 2017, de inclus în termenul închisorii;

- aplicând prevederile art. 85 alin. (1) Cod penal coroborat cu art. 90 alin. (10) Cod penal, prin cumul de sentințe, a adăuga parțial la pedeapsa aplicată, pedeapsa stabilită prin sentința din 10 octombrie 2014 cu stabilirea pedepsei definitive cu închisoare pe un termen de 13 ani, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități legate de gestionarea resurselor umane pe un termen de 5 ani, în temeiul art. 72 alin. (3) Cod Penal, cu executare în penitenciar de tip închis;

- a admite acțiunile civile înaintate de părțile vătămate în cadrul procesului penal, respectiv de încasat de la Simon Andrian în beneficiul lui Agachii Ana 500000 lei, și în beneficiul lui Arcuș Svetlana 200000 lei;

- copul delict - un CD cu înregistrările telefonice - de nimicit.

- în speță, latura obiectivă a infracțiunii de trafic de ființe umane s-a realizat prin recrutarea părților vătămate, potrivit declarațiilor părților vătămate și anume Simon Andrian le-a propus să plece în Dubai, pentru practicarea prostituției, atunci când acestea au ezitat el încerca să le convingă, comunicându-le despre salariu foarte bun, despre condițiile de lucru, că nu vor fi impuse dacă nu doresc, iar persoana pe nume, Victor, le-a arătat niște poze chipurile din barul din Dubai, în care urmau să lucreze, însă care, ulterior, s-a dovedit a fi nu de acolo, convingerea de a accepta plecarea din partea lui Andrian a durat în timp de câteva zile. Ulterior a organizat transportarea părților vătămate spre Turcia, prin Odessa, (părțile vătămate au fost însoțite până la Odessa, de o persoană pe nume Ion, pe care l-a trimis Andrian, deoarece chipurile el era ocupat, tot Andrian a transmis copiile pașapoartelor lui Melissa pentru a le procura biletele);

- le-a transferat prin vânzare Melisei, pentru care a primit câte 3500 și 4500 dolari pentru fiecare fată, părțile vătămate, Agachii Ana și Arcuș Svetlana, au fost adăpostite în XXXXX, de către Melisa și celelalte persoane neidentificate de organul de urmărire penală, într-o casă în două nivele, unde fiecare fată avea odaia sa, fapt comunicat victimelor de către Simon Andrian până la plecarea acestora peste hotare;

- acțiunile expuse mai sus, au fost însoțite de acțiunea de amenințare că vor fi penalizate, cu aplicarea violenței psihice (potrivit declarațiilor părților vătămate deoarece refuzau anumite lucruri erau numite cu expresii injurioase);

- în speță este prezentă și acțiunea de confiscare a documentelor și anume pașapoartele au fost luate din momentul când au ajuns în Kemer chiar de la aeroport, și restituite lui Arcuș, după trei luni când avut posibilitate să revină în Republica Moldova, iar lui Agachii doar peste 6 luni, cu o zi înainte de a reveni acasă. În cazul dat este prezentă și acțiunea de înșelăciune și anume victimele au fost înșelate referitor la destinația plecării lor, referitor la condițiile de muncă, în momentul când acestea ezitau să accepte sau nu, anume Simon Andrian l-e explica unde și în ce condiții urmează să lucreze, de salariul foarte bun, le-au fost arătate poze, care de fapt s-au dovedit a fi nu din local în care au ajuns;

- abuzul de poziția de vulnerabilitate a fost confirmată prin declarațiile părților vătămate date în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, inclusiv și prin ancheta socială;

- scopul acțiunilor realizate de către Simon Andrian este exploatarea sexuală comercială și în prostituție, acest fapt este confirmat prin

declarațiile părților vătămate, Agachii Ana și Arcuș Svetlana, care prestau servicii sexuale a câte 7-8 clienți pe zi, erau impuse să se prostitueze și când erau în perioada ciclului menstrual, ele erau constrânse să practice prostituția, nu puteau să-si dirijeze acțiunile atâta timp cât depindeau de Melisa și celelalte persoane, fiind nevoite să urmeze voința acestora, banii din această activitate rămâneau la Melisa. Lui Arcuș Svetlana nici până la urmă nu i-au fost dați banii, aceasta după două săptămâni dorind să plece acasă, adică să înceteze această activitate, a fost constrânsă să presteze servicii sexuale, pe motiv că pașaportul era confiscat și chipurile trebuia să răscumpere banii achitați lui Simon Andrian pentru ea, în consecință victimele au fost impuse să practice prostituție, sub controlul făptuitorilor, fiind urmărite tot timpul, nu aveau posibilitate să părăsească acel local;

- subiectul infracțiunii Simon Andrian este responsabil, care la momentul săvârșirii infracțiunii avea vârsta pasibilă de răspundere penală, nu se află la evidența medicului psihiatru și narcolog, anterior condamnat;

- acțiunile prin care s-a săvârșit infracțiunea incriminată nu poate fi realizat decât prin intenție directă, care în cadrul cercetării judecătorești a fost stabilită cu certitudine, toate acțiunile săvârșite de Simon Adrian Vasile în raport cu părțile vătămate au fost în bună cunoștință de cauză, acesta cunoștea rezultatul final și l-a dorit;

- referindu-se la declarațiile părților vătămate, a menționat că acestea nu pot fi puse la îndoială, deoarece părțile vătămate a fost preîntâmpinate de răspunderea penală ce o poartă conform art. 311, art. 312 Cod penal, declarațiile părților vătămate coroborează cu celelalte probe administrate și cercetate în ședința de judecată, nu s-au cunoscut cu Simon Andrian până în noiembrie 2015, nu sunt în relații ostile, respectiv nu au nici un interes. Declarațiile acestora au fost consecvente și clare, și cele din cadrul cercetării judecătorești sunt analogice celor date în cadrul urmăririi penale, astfel, apreciind cumulul de probe, se reține faptul că Simon Andrian a participat la săvârșirea infracțiunilor incriminate în calitate de autor și organizator, și anume a săvârșit în mod nemijlocit faptele și a organizat, acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu celelalte persoane nestabilite de organul de urmărire penală la această etapă, în privința cărora s-a disjuns procesul penal într-o procedură separată;

- soluția instanței de încetare a procesului penal în temeiul art. 391 alin (1) pct. 6) Cod de procedură penală, este ilegală, deoarece instanța greșit a constatat că în speță a fost încălcat termenul de bănuire, cu toate că urmărirea penală a fost pornită *in rem* la 05 iulie 2016, a conchis că calitatea

de bănuit, Simon Andrian, a obținut-o anume la 05 iulie 2017, deoarece numele inculpatului a fost menționat în partea descriptivă a ordonanței de pornire a urmăririi penale, astfel acest argument neîntemeiat a fost reținut de către instanță deoarece potrivit art. 63 alin (1) și art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală, urmărirea penală se începe când există o bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune, adică doar pe fapt, în baza plângerilor victimelor traficului de persoane care au indicat concret asupra persoanei Simon, sesizări care au stat la baza bănuielii rezonabile, respectiv și în baza lor a fost pornită urmărirea penală. Ulterior când a apărut anumite probe că persoana fizică concretă Simon Andrian a săvârșit fapta dată, a fost recunoscut în calitate de bănuit;

- întru motivarea soluției date, instanța a reținut câteva Decizii CtEDO, care consideră că nu sunt aplicabile speței Simon, deoarece în cazul Deweer c. BELGIEI, Curtea a constatat că dl Deweer făcea obiectul unei acuzații în materie penală, de la decizia procurorului care a dispus închiderea provizorie a măcelăriei (o pedeapsă aplicată pentru o încălcare a unei hotărâri ministeriale din 9 august 1974 referitoare, între altele, la prețul cărnii de porc), și de fapt Curtea a fost sesizată anume pentru decizia de închidere a măcelăriei sale, pentru a fi apreciată ca fiind drept una penală, care nu emana de la un tribunal (art. 6 § 1), fiind luată în grabă și fără o dezbateră, iar în cazul Padin Gestoso contra Spaniei, Curtea a fost sesizată pentru întârzierea punerii cauzei penale la dispoziția părții apărării pentru a lua cunoștință (peste 2 luni de la cerere);

- instanța de judecată a reținut practica națională și anume Decizia Curții de Apel Chișinău din 22 iulie 2016, cauza 21r-906/16, prin care de fapt a fost respins ca inadmisibil recursul procurorului, pe motiv că încheierea contestată nu poate fi atacată cu recurs, fără a se expune asupra problemei, deci, cu toate că precedentul juridic nu poate fi pus la baza adoptării unei soluții, în acestea nici nu este expusă poziția Curții referitor la chestiunea „când persoana dobândește calitatea de bănuit”, respectiv nu pot fi aplicate speței.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2018, a fost respinsă ca nefondată cererea de apel înaintată de către procurorul în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Ceruța Elena, împotriva sentinței judecătorei Chișinău, sediul Centru din data de 27 septembrie 2017, hotărârea atacată fiind menținută fără modificări.

4.1. În motivarea soluției emise, instanța de apel a constatat că starea de fapt și de drept se află în concordanță deplină cu materialele cauzei și corect a fost statuată de către instanța de fond, neconstatându-se temeiuri de casare a sentinței.

În opinia instanței de apel, prima instanță a dat o apreciere corectă probelor și circumstanțelor cauzei penale, examinând probele administrate din punctul de vedere a utilității și veridicității lor, sub toate aspectele, complet și în mod obiectiv, și just dispunând încetarea procesului penal în privința lui Simon Andrian, în baza art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod penal.

Instanța de apel a expus în decizie că, în calitate de probe în susținerea învinuirii inculpatului, Simon Andrian, de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod penal, procurorul a prezentat: declarațiile părților vătămate Agachii Ana și Arcuș Svetlana; procesul-verbal de confruntare dintre partea vătămată, Arcuș Svetlana, și bănuitul, Simon Andrian, din 12 octombrie 2016; procesul-verbal de examinare a răspunsului de la băncile comerciale din 17 noiembrie 2016; procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 17 noiembrie 2016; răspunsul din data de 25 iulie 2016; ancheta social a părții vătămate, Agachii Ana; răspunsul de la băncile comerciale; corpul delict, un disc CD-R cu descifrările telefonice.

În urma examinării mijloacelor de probă, instanța de apel a conchis că, prima instanță a analizat obiectiv cumulul de probe prin prisma prevederilor art. 63, 95, 101, 251 Cod de procedură penală, corect și legal a ajuns la concluzia de încetare a procesului penal.

Sub aspectul dat, instanța de apel a reiterat că prin ordonanța OUP al SUP a CCTP al Inspectoratului Național de Investigații al IGP MAI, Scladan Pavel, din data de 05 iulie 2016 s-a dispus începerea urmăririi penale, conform elementelor infracțiunii prevăzute art. 165 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, pe faptul traficului de ființe umane comis în privința lui Agachii Ana și a lui Arcuș Svetlana, comis în scopul exploatării sexuale comerciale, prin înșelăciune, abuzând de situația de vulnerabilitate, de două sau mai multe persoane. Conform aceleiași ordonanțe s-a constatat că în perioada lunilor noiembrie-decembrie 2015, Simon Andrian, aflându-se pe teritoriul mun. Chișinău, având intenția comiterii traficului de ființe umane în scopul exploatării sexuale comerciale a persoanelor, acționând împreună și de comun acord cu persoane necunoscute organului de urmărire penală, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la un lucru bine plătit în calitate de prostituate, profitând de starea de vulnerabilitate a

persoanei, manifestată prin situația precară din punct de vedere a supraviețuirii sociale, a recrutat-o pe Agachii Ana și Arcuș Svetlana, în vederea deplasării în Dubai.

La data de 13 iunie 2016, de către ofițerul de investigații PCE al Secției nr. 3 CCTP al INI a IGP, în conformitate cu prevederile art. 265 alin. (3) și art. 273 alin. (2) și (3) Cod de procedură penală a fost sesizat despre constatarea unei infracțiuni și anume a comunicat că a parvenit informația, precum că Simon Andrian de comun acord cu o persoană originară din Ucraina pe nume, Melissa, și împreună cu persoane necunoscute, având drept scop tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către alte persoane, recrutează în acest sens domnișoare din Republica Moldova, care ulterior sunt exploatate sexual comercial, în diferite apartamente, hoteluri, cluburi de noapte din Cipru.

Prin ordonanța OUP al SUP a CCTP al INI IGP din 11 octombrie 2016 s-a dispus reținerea lui Simon Andrian (vol. I, f.d.124). Conform procesului-verbal de reținere, Simon Andrian a fost reținut la data de 11 octombrie 2016, ora 11.45 (vol. I, f.d.126) și tot la aceeași dată a fost audiat în calitate de bănuit (vol. I, f.d.129).

Prin ordonanța procurorului în Procuratura pentru Combaterea Criminalității Organizate și Cauze Speciale, Sîrbu Vasile, din data de 13 octombrie 2016 s-a dispus punerea sub învinuire a lui Simon Andrian **XXXXX**, incriminându-i comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod Penal (vol. I, f.d.133).

Conform ordonanței vizate, a fost descrisă fapta lui Simon Andrian, încadrarea juridică a acesteia cu înaintarea învinuirii în baza art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal.

În opinia instanței de apel, împrejurările vizate arată că acuzatorul de stat a omis să înainteze învinuirea lui Simon Andrian în cadrul termenului maxim admis de lege pentru aceasta, adică în termenul de 3 luni de zile, de la momentul în care acesta *de facto* a obținut calitatea de bănuit (acuzat) în procesul penal, astfel că omiterea acestui termen determină nulitatea actului de punere sub învinuire.

Astfel, instanța de apel menționând principiul contradictorialității și egalității părților în procesul penal raportat la rigorile art. 63 Cod de procedură penală, a notat că, termenul de 3 luni este un termen guvernat de către procuror, căruia îi aparține dreptul și obligația de punere sub învinuire în acest termen a persoanei bănuite de comiterea unei infracțiuni, în acest sens concluzionând că dacă în acest termen nu se întreprinde

această acțiune procesuală, după, expirarea lui apare un drept deja al bănuitului - dreptul de a solicita scoaterea sa de sub urmărire penală, având temeiul de a considera că statul, în persoana procurorului, nu l-a găsit implicat în săvârșirea infracțiunii.

Așa dar, acest drept al bănuitului reiese și din stipularea art. 230 Cod de procedură penală, potrivit căruia: dacă un drept procesual nu s-a exercitat într-un anumit termen, atunci el se consideră pierdut și anume dreptul procurorului de a-l pune sub învinuire.

Instanța de apel a reținut la acest capitol și practica judiciară, astfel că prin încheierea Judecătorei Buiucani, mun. Chișinău din data de 03 iunie 2016, menținută prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din data de 22 iulie 2016 s-a specificat că „... instanța consideră că statutul de acuzat, cet. G.M l-a obținut la momentul pornirii urmăririi penale în privința sa, și în opinia instanței, ordonanțele respective de pornire a urmăririi penale și reprezintă actul oficial care emană de la autoritățile competente ale statului în care se comunică acuzațiile aduse lui G.M., instanța de judecată a considerat că aceasta este întemeiată, deoarece procurorul a omis să înainteze acuzarea lui G.M., în cadrul termenului maxim admis de lege pentru aceasta - 3 luni de zile, de la momentul în care acesta de facto a obținut calitatea de bănuțit (acuzat) în procesul penal. Omiterea acestui termen determină nulitatea actului de punere sub învinuire, deoarece potrivit art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală al RM, „în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen”.

Sub același aspect, instanța de apel a reiterat și practica Curții Europene, Daweer contra Belgiei, Eckle contra Germaniei, Serves contra Franței, Kadubec contra Slovaciei, Aliéné de Ribemon contra Franței ș.a., astfel că aceste cauze vizează în mare parte plângeri din partea persoanelor care au invocat încălcarea dreptului de a fi judecat în termen rezonabil și încălcarea prezumției de nevinovăție. Judecarea acestor cauze a implicat aprecierea noțiunii de „acuzație în materie penală” și pe cea a începutului termenului rezonabil de examinare a cauzei. De asemenea jurisprudența CEDO a statuat asupra faptului că nu este importantă forma actului prin care unei persoane i se atribuie statut de „acuzat” potrivit prevederilor art. 6 CEDO, dar contează faptul ca actul respectiv să emane de la o autoritate a statului și să fie implicat repercusiuni asupra drepturilor și libertăților persoanei. Conform hotărârii Curții Constituționale nr. 26, din 23 noiembrie 2010, asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art.

63 alin. (6) Cod de procedură penală „recunoașterea calității de bănuít presupune nu numai drepturi procesuale dar și restrângerea drepturilor constituționale legate de liberarea persoanei, dreptul la libera circulație ș.a. În cazul recunoașterii calității de bănuít pe cel de-al treilea temei prin ordonanță - persoana este supusă unor restrângeri, imposibilitatea legalizării unor acte, consemnarea faptului respectiv în cazierul judiciar, în cazul când persoana este nevinovată - suferință psihologică cauzată de suspectarea de comiterea unei infracțiuni, atitudinea societății și a victimei”.

În aserțiunea celor descrise, instanța de apel a reiterat că alegațiile procurorului de referință la pretinsa apreciere eronată de către instanța de fond a faptului că prin ordonanța din 05 iulie 2016 s-a început urmărirea penală pe fapta prevăzută de art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod penal, în situația în care de fapt, organul de urmărire penală a început urmărirea penală nemijlocit în privința lui Simon Andrian, organul de urmărire penală a specificat nemijlocit faptul că anume Simon Andrian, având intenția comiterii traficului de ființe umane în scopul exploatării sexuale comerciale a persoanelor, împreună și de comun acord cu persoane necunoscute organului de urmărire penală, prin înșelăciune, sub pretextul angajării la un lucru bine plătit în calitate de prostituate, profitând de starea de vulnerabilitate a persoanei, manifestată prin situația precară din punct de vedere a supraviețuirii sociale le-a recrutat pe Agachii Ana și Arcuș Svetlana, în vederea deplasării în Dubai.

Așa dar, instanța de apel a reținut că de fapt, calitatea de bănuít a lui Simon Andrian a survenit nemijlocit la data de 05 iulie 2016, când a și fost începută urmărirea penală, în contextul în care constatarea făcută de către organul de urmărire penală, clar și cert indică numele persoanei care este bănuítă de comiterea acestei infracțiuni, adică a lui Simon Andrian, astfel că termenul prevăzut de art. 63 alin. (2), pct. 3) Cod de procedură penală, de trei luni, de la momentul emiterii ordonanței de recunoaștere în calitate de bănuít a lui Simon Andrian a expirat încă la data de 05 octombrie 2016, pe când, Simon Andrian a fost recunoscut în calitate de învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod penal, la data de 13 octombrie 2016, fiind omis acest termen, cu atât mai mult în lipsa ordonanței procurorului general, sau adjunctilor acestuia de prelungire a termenului menținerii în calitate de bănuít.

Instanța de apel a apreciat drept formal și convențional argumentul procurorului de referință la faptul că vina inculpatului, Simon Andrian, ar fi fost dovedită pe deplin prin probatoriul administrat la caz, or, emiterea

cu întârziere a ordonanței de punere sub învinuire a lui Simon Andrian, este o încălcare, care afectează drepturile, libertățile și interesele legitime ale lui Simon Andrian, astfel că în contextul normei art. 94 alin. (1) pct. 8) și alin. (2) Cod de procedură penală, acestea sunt nule, iar în corespundere cu norma art. 251 alin. (2) Cod de procedură penală, sunt nule de drept și în cele din urmă toate actele procesuale întocmite în cursul urmăririi penale de la urmărirea penală.

În atare conținut, instanța de apel a remarcat că nulitatea actelor procesuale emise la caz, denotă în mod evident și lipsa unor probe admisibile și concludente, așa cum dictează normele art. 95 și 100 Cod de procedură penal pentru a putea fi puse la baza unei sentințe de condamnare, după cum consideră și insistă procurorul în apel, or, în jurisprudența Curții Europene s-a conturat standardul „*dincolo de orice îndoială rezonabilă*”, care presupune că, pentru a putea fi pronunțată o soluție de condamnare, acuzația trebuie dovedită dincolo de orice îndoială rezonabilă (cauza Boicenco versus Republica Moldova, hotărârea CEDO din 11 iulie 2006).

De asemenea instanța de apel a apreciat ca absolut neîntemeiată și alegația procurorului precum că numele lui Simon Andrian este specificat doar în conținutul ordonanței de pornire a urmăririi penale, de vreme ce numele acestuia a fost specificat anume în fabula constatatoare în care s-a indicat nemijlocit circumstanțele în care s-a comis fapta infracțională, care de altfel în același conținut și circumstanțe, se conține și în ordonanța procurorului din data de 13 octombrie 2016, privind recunoașterea lui Simon Andrian în calitate de învinuit de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2), lit. b), d) Cod penal.

Față de lucrul judecat de primă instanță, instanța de apel a constatat motivarea amplă și temeinică a sentinței pronunțate cu privire la procesul de evaluare și apreciere a circumstanțelor de fapt și de drept, astfel fiind în corespundere cu exigențele art. 6 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, or, potrivit jurisprudenței CEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. În cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să

se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (Hotărârea CEDO Ruis Garcia contra Spaniei, Helle contra Finlandei).

Instanța de apel a respins și alegațiile părții acuzării invocate în cererea de apel referitor la faptul că în sentința contestată prima instanță nu s-a expus asupra probelor invocate de procuror și asupra argumentelor invocate de partea acuzării, or, din cumulul circumstanțelor de fapt și de drept identificat supra, reiese cert concluzia de încetare a procesului penal, notând în acest sens că deși acuzatorul de stat a indicat că prima instanță a specificat în sentință că la caz urmează a fi pronunțată o sentință de achitare, acest fapt nu poate afecta legalitatea sentinței, în situația în care omiterea termenului prevăzut de lege pentru menținerea în calitate de bănuț a lui Simon Andrian, atrage în cele din urmă lipsa probatoriului administrat la caz, care ar putea fi pus la baza unei sentințe de condamnare, astfel că în situația dată, prima instanță a motivat soluția sa nemijlocit în contextul încetării procesului penal și nicidecum nu în contextul pronunțării unui act judecătoresc de achitare, or, aceste considerente arată evident asupra faptului că motivarea sentinței nu contravine dispozitivului.

5. Împotriva deciziei instanței de apel, pronunțată integral la 09 iulie 2018, a declarat recurs ordinar procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, la data de 10 iulie 2018, prin care indicând ca temei de drept pentru recurs art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, a solicitat casarea totală a deciziei cu remiterea cauzei la rejudecare.

5.1. În susținerea recursului, procurorul a menționat că:

- instanța de apel în mod greșit a interpretat pe caz norma materială și procesuală, nu a ținut cont de faptul că motivele expuse de către prima instanță au fost combătute, instanța de apel, a dat și o apreciere greșită probelor administrate, în derogare de la prevederile art. 101 Cod de procedură penală, punând accentul doar pe depozițiile și versiunea inculpatului, care nu coroborează cu celelalte probe administrate;

- instanța de apel, nu a ținut cont și nu apreciat totalitatea probelor ce dovedesc vinovăția lui Simon Andrian, în mod greșit a respins probele administrate de către acuzarea de stat, fără a constata încălcarea normelor procesuale invocate, a apreciat în mod superficial aceste probe, fără a fi evidențiate acele derogări evidente invocate;

- în dovedirea că în acțiunile lui Simon Andrian se conțin elementele infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, a menționat probele la care au fost prezentate în prima instanță;

- prin acțiunile săvârșite de Simon Adrian au fost aduse atingeri relațiilor sociale cu privire la libertatea fizică, libertatea manifestării de voință, precum și libertatea sexuală a persoanei, de asemenea s-a atentat și asupra moralității și neaservirii actelor sexuale;

- referindu-se la declarațiile părților vătămate, a menționat că acestea nu pot fi puse la îndoială, deoarece părțile vătămate au fost preîntâmpinate de răspunderea penală ce o poartă conform art. 311, 312 Cod penal, care coroborează cu celelalte probe administrate și cercetate în ședința de judecată, nu s-au cunoscut cu Simon Adrian până în noiembrie 2015, nu sunt în relații ostile, respectiv nu au nici un interes, declarațiile fiind consecvente și clare, fiind analogice celor date în cadrul urmăririi penale;

- Simon Adrian a participat la săvârșirea infracțiunilor incriminate în calitate de autor și organizator și anume a săvârșit în mod nemijlocit faptele și le-a organizat, acționând împreună și prin înțelegere prealabilă cu celelalte persoane nestabilite de organul de urmărire penală la această etapă, în privința cărora s-a disjuns procesul penal într-o procedură separată;

- soluția instanțelor cu privire la încetarea procesului penal în prezenta cauză este una greșită și total eronat, or, atât prima instanță cât și instanța de apel nu s-au condus de norma procesuală în vigoare și în mod eronat au interpretat dispozițiile codului de procedură penală;

- prin confuzia admisă de către instanța de judecată, se constată acea poziție ambiguă a instanței, lipsită pe o motivare legală și care nu este bazată pe o apreciere multilaterală atât a circumstanțelor cauzei penale cât și a dreptului procesual, iar instanța de apel nu a sesizat aceste erori procesuale admise de către prima instanță, erori care de la sine impuneau casarea sentinței și adoptarea unei noi hotărâri;

- instanța de apel nu a examinat fondul cauzei penale și nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel de către procuror, deoarece nu a reparat erorile admise de către prima instanță, odată ce a pronunțat o hotărâre incertă și neclară cu privire la soluția adoptată și motivele aduse în argumentarea acestei soluții;

- instanța de apel, a acționat în derogare de la prevederile art. 414 Cod de procedură penală, care obligă la judecarea apelului de a verifica legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror noi probe prezentate și să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel;

- instanțele de judecată în mod greșit au considerat că a fost încălcat termenul de bănuț. Astfel, contrar faptului că urmărirea penală a fost pornită *in rem* la 05.07.2016 (fapt reținut și de instanțe), au conchis că calitatea de bănuț a lui Simon Andrian a obținut-o anume la 05.07.2017, deoarece numele inculpatului a fost menționat în partea descriptivă a ordonanței de pornire a urmării penale. Acest argument neîntemeiat a fost reținut de către instanțe întru motivarea soluției date.

- analizând textele art. 63 alin (1), art. 274 alin. (1) Cod de procedură penală, recurentul a ajuns la concluzia că, urmărirea penală se începe când exista bănuială rezonabilă că a fost săvârșită o infracțiune, adică doar pe fapt, în baza plângerilor victimelor traficului de persoane care au indicat concret asupra persoanei Simon, sesizări care au stat la baza bănuții rezonabile, respectiv în baza lor a fost pornită urmărirea penală. Ulterior când au fost acumulate anumite probe că persoana fizică concretă Simon Andrian a săvârșit fapta dată, a fost recunoscut în calitate de bănuț;

- a invocat și reținut ca relevantă jurisprudența CtEDO prin decizia pe cazul Padin Gestoso contra Spaniei, în care Curtea a constatat că, cu toate că au fost dispuse realizarea câtorva măsuri de anchetă în 1989, urmărirea penală a fost începută în 1990, până la momentul începerii urmării penale și arestării reclamantului, situația sa nu a fost direct afectată de investigațiile dispuse de către judecătorul de instrucție, în consecință, nefiind afectat de vreo măsură cu caracter venal până la acel moment reclamantul nu avea calitatea de acuzat în sensul art. 6, cererea fiind respinsă de Curte ca nefondată;

- situația lui Simon Andrian prin ordonanța de pornire a urmării penale *in rem* nu a fost afectată nici într-un fel, în privința lui nu au fost efectuate careva acțiuni de urmărire penală sau măsuri speciale de investigație, mai mult ca atât potrivit practicii CtEDO calitatea de „acuzat” persoana o obține odată cu aducerea la cunoștință a actului procesual;

- la dispunerea soluției, instanțele de judecată nu au ținut cont și de decizia Curții Constituționale nr. 25 din 29.03.2018, privind excepția de neconstituționalitate a articolului 63 alin. (1) punctele 1) - 3) și al. (2) pct. 3) din Codul de procedură penală;

- analizând deciziile CtEDO reținute de instanță întru argumentarea soluției, acuzarea a constatat că nici una din acestea nu este referitor la momentul obținerii calității de bănuț și încălcarea termenului de bănuț, iar instanțele de judecată, contrar prevederilor art. 7 Cod de procedură

penală, prin care este statuat principiul legalității procesului penal, au interpretat extensiv atât normele naționale, cât și Deciziile CtEDO;

6. Referință asupra recursului declarat, nu a fost depusă.

7. Judecând recursul declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează admiterea acestuia, cu casarea integrală a hotărârii atacate și remiterea cauzei la rejudecare, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, și să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din conținutul recursului declarat, Colegiul penal lărgit a stabilit că recurentul și-a întemeiat solicitarea pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, potrivit căruia, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

În acest sens, recurentul a menționat concret că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

La fel, din conținutul recursului ordinar declarat se reține că procurorul critică soluția adoptată de către instanța de apel, deoarece contravine circumstanțelor cauzei și probelor administrate în prezenta speță, și nu corespunde cerințelor prevăzute de art. 414 Cod de procedură penală.

Așadar, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de apel, inclusiv și să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, ce au dus la adoptarea unei hotărâri ilegale, în același timp, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Potrivit art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător.

În particular, la chestiunile de fapt se atribuie următoarele aspecte: dacă fapta reținută a fost săvârșită ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă, dacă există circumstanțe atenuante și agravante, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală.

În ceea ce privește chestiunile de drept pe care urmează să le soluționeze instanța de apel, acestea sunt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual sau penal au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desființată, cu trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Relevant este de specificat în acest context că, hotărârea instanței de apel, potrivit art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă, printre altele, temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Însă, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, în cauza deferită judecării instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Astfel, verificând respectarea normelor de drept menționate, Colegiul constată că, instanța de apel la examinarea cauzei a reținut că prin ordonanța OUP al SUP a CCTP al Inspectoratului Național de Investigații al IGP MAI, Scladan Pavel, din data de 05 iulie 2016 s-a dispus începerea urmăririi penale, conform elementelor infracțiunii prevăzute art. 165 alin.(2) lit. b), d) Cod penal, pe faptul traficului de ființe umane comis în privința lui Agachii Ana și a lui Arcuș Svetlana, comis în scopul exploatării

sexuale comerciale, prin înșelăciune, abuzând de situația de vulnerabilitate, de două sau mai multe persoane.

În partea constatatoare a aceleiași ordonanțe, au fost menționate anumite acțiuni presupuse a fi comise de către persoana cu numele Simon Andrian.

Sub aspectul dat, Colegiul notează că instanța de apel a menținut poziția primei instanțe precum că odată ce în ordonanța de începere a urmăririi penale din 05 iulie 2016 a fost indicat numele lui Simon Andrian, atunci acesta a dobândit calitatea de bănuít, dată de la care urmează a fi calculat termenul de 30 zile de înaintare a învinuirii reglementat de art. 63 Cod penal.

Potrivit. art. 63 alin. (1¹) Cod penal, ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuít și informația despre drepturile prevăzute la art. 64 Cod penal, se aduc la cunoștință în decurs de 5 zile din momentul de emitere a ordonanței, dar nu mai târziu de ziua în care bănuítul s-a prezentat sau a fost adus silit, ori din momentul de începere a primei acțiuni procedurale efectuate în raport cu acesta. În cazul în care există necesitatea dispunerii unor măsuri speciale de investigații în privința bănuítului, aducerea la cunoștință a ordonanței de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuít și a drepturilor sale se amână în baza ordonanței motivate a procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție pe o perioadă de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii motivate a perioadei până la 3 luni. În cazul infracțiunilor privind crima organizată, spălarea de bani, al infracțiunilor cu caracter terorist, al infracțiunilor de corupție și ale celor conexe actelor de corupție, termenul de amânare a aducerii la cunoștință poate fi prelungit până la 6 luni, la demersul procurorului, cu autorizarea judecătorului de instrucție. Fiecare prelungire a termenului de amânare a aducerii la cunoștință a ordonanței de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuít și a drepturilor sale nu poate depăși 30 de zile.

Lecturând materialele cauzei, Colegiul penal conchide că, de la data începerii urmăririi penale - 05 iulie 2016 și până la 11 octombrie 2016, când a fost reținut Simon Andrian, de către organul de urmărire au fost întreprinse mai multe acțiuni însă nici una din ele nu au adus atingere drepturilor și libertăților acestuia atât în sensul legislației naționale cât și celei internaționale.

La acest capitol, Colegiul menționează că persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuít prin unul din următoarele acte

procedurale, după caz: procesul-verbal de reținere; ordonanța sau încheierea de aplicare a unei măsuri preventive neprivative de libertate; ordonanța de recunoaștere a persoanei în calitate de bănuț, deci, legiuitorul a stabilit expres și exhaustiv cele trei actele procedurale prin care persoana poate fi recunoscută în calitate de bănuț, iar ordonanța de începere a urmării penale nu face parte din acestea.

Recunoașterea calității de bănuț se aplică în interesul persoanei, pentru apărarea sa, persoana dobândind astfel drepturi suplimentare reglementate prin art. 64 Cod de procedură penală, unul dintre care este *„să știe de ce este bănuț și în legătură cu aceasta, imediat după reținere sau după ce i s-a adus la cunoștință hotărârea despre aplicarea măsurii preventive sau recunoașterea în calitate de bănuț, să fie informat în prezenta apărătorului, în limba pe care o înțelege, despre conținutul bănuțului și despre încadrarea juridică a faptelor infracționale de săvârșirea cărora este suspectat”*.

În acest context, Colegiul reține și Decizia CtEDO pe cazul Padin Gestoso contra Spaniei, în care Curtea a constatat că, cu toate că au fost dispuse realizarea câtorva măsuri de anchetă în 1989, urmărirea penală a fost începută în 1990, până la momentul începerii urmării penale și arestării reclamantului, situația sa nu a fost direct afectată de investigațiile dispuse de către judecătorul de instrucție, în consecință, nefiind afectat de vreo măsură cu caracter penal până la acel moment, reclamantul nu avea calitatea de acuzat în sensul art. 6, cererea fiind respinsă de Curte ca nefondată.

Având în vedere aceste chestiuni, Colegiul constată că situația lui Simon Andrian prin ordonanța de pornire a urmării penale *in rem* nu a fost afectată nici într-un fel, în privința lui nu au fost efectuate careva acțiuni de urmărire penală sau măsuri speciale de investigație, mai mult ca atât potrivit practicii CtEDO, *„persoana obține calitatea de acuzat odată cu aducerea la cunoștință a actului procesual corespunzător”*.

Situația prevăzută la art. 63 alin. (1¹) Cod de procedură penală reprezintă o excepție de la alin. (1) din același articol și corespunde celui de-al doilea element al noțiunii de *„acuzăție în materie penală”* în sensul Convenției, care se manifestă prin existența unor *„repercusiuni importante asupra situației (persoanei)”*. Excepția menționată constă în faptul că, în cazul în care față de o persoană există anumite bănuțeli rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni și în raport cu aceasta sunt efectuate anumite acțiuni procedurale, care creează repercusiuni importante asupra situației persoanei, organele de urmărire penală au obligația de a recunoaște această

persoană în calitate de bănuît în decurs de 5 zile din momentul de începere a primei acțiuni procedurale, prin urmare, legislatorul le-a acordat organelor de urmărire penală și instanțelor de judecată competența de a aprecia, în fiecare caz concret, dacă acțiunile procedurale efectuate în cadrul urmăririi penale au produs sau nu repercusiuni importante pentru situația persoanei și dacă, în consecință, persoanei trebuie să-i fie recunoscută calitatea de bănuît în sensul alin. (1¹) al articolului 63 Cod penal, având în vedere particularitățile fiecărui caz concret.

Curtea Constituțională a reținut că articolul 63 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede o listă exhaustivă de acte procedurale prin care persoanei îi poate fi recunoscută calitatea de bănuît, însă, prin excepția instituită de alin. (1¹) din același articol, legislatorul stabilește anumite garanții pentru situațiile în care organele de urmărire penală desfășoară acțiuni procedurale care au consecințe importante pentru persoană, fapt care corespunde rigorilor dreptului la un proces echitabil stabilit de art. 20 din Constituție.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, pentru a anula ordonanța de punere sub învinuire din motivul că a expirat termenul de menținere în calitate de bănuît atribuit prin alte acte procedurale decât cele prevăzute în art. 63 alin. (1) pct. 1) - 3) Cod de procedură penală, instanțele naționale trebuie să stabilească dacă sunt întrunite *cumulativ* 3 condiții:

- existența unei „acuzării în materie penală”;
- notificarea oficială despre această acuzație (cu categoriile stabilite în art.63 alin.(1) Cod de procedură penală, această condiție exceptând situațiile când se probează când partea acuzării a ezitat să-și onoreze obligațiile de informare);
- constatarea „repercusiunilor importante” pentru persoana suspectă de comiterea infracțiunii.

Astfel, Colegiul stabilește că instanța de apel urma să verifice și să se expună asupra existenței cumulative a acestor trei condiții și anume concret să identifice care anume acțiuni procedurale efectuate în cadrul urmăririi penale au produs repercusiuni importante pentru situația lui Simon Andrian, pentru a justifica concluzia de apreciere a ordonanței de pornire a urmăririi penale din 05 iulie 2015, ca ordonanță prin care lui Simon Andrian i se aduc *acuzării în materie penală*, termen de la care a fost calculată înaintarea învinuirii, or, în ordonanța menționată numele inculpatului Simon Andrian a fost redat doar în partea constatatoare a acesteia, iar în partea dispozitivă a fost indicat clar și concret *începerea*

urmăririi penale, conform elementelor infracțiunii prevăzute art. 165 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, *pe faptul* traficului de ființe umane comis în privința lui Agachii Ana și a lui Arcuș Svetlana, comis în scopul exploatării sexuale comerciale, prin înșelăciune, abuzând de situația de vulnerabilitate, *de două sau mai multe persoane*.

Așadar organul de urmărire penală a dispus începerea urmăririi penale pe faptul comiterii traficului de ființe umane de două sau mai multe persoane, fără a dispune concret în privința persoanei Simon Andrian.

Situația din speță urmează a fi privită și prin prisma faptului că, lecturarea întregului text al art. 63 Cod de procedură penală, atestă posibilitatea începerii urmăririi penale *în exclusivitate cu privire la o anumită faptă prevăzută de legea penală*, iar atunci când din datele și probele existente rezultă indici rezonabili că o anumită persoană a săvârșit infracțiunea, atunci prin unul din cele trei acte procedurale enumerate exhaustiv în art. 63 alin.(1) Cod de procedură penală, se dispune ca urmărirea penală să se facă și *in personam*.

Această stare de lucruri, în primul rând, legitimează organul de urmărire penală să demareze activitățile specifice care duc la realizarea obiectului urmăririi penale, sens în care, după sesizare, are obligația să caute și să strângă datele ori informațiile cu privire la existența infracțiunii, să ia măsuri pentru limitarea consecințelor acesteia și să strângă și să administreze probele necesare.

Începerea urmăririi penale cu privire la faptă reprezintă o garanție justificată de necesitatea protejării drepturilor persoanelor împotriva cărora a fost formulată o astfel de sesizare, pentru ca acestea să nu fie supuse unor acuzații penale fără o minimă verificare a susținerilor din care să rezulte atât existența faptei și inexistența vreunui caz care împiedică exercitarea acțiunii penale, cât și suspiciunea rezonabilă că a fost săvârșită o faptă prevăzută de legea penală.

Prin urmare, în pofida faptului că din jurisprudența națională rezultă interpretarea neunitară a legii de procedură penală cu privire la efectul pe care îl produce actul de începere a urmăririi penale, din perspectiva chestiunii asimilării acestuia, actelor prevăzute expres de Codul de procedură penală prin care persoanei i se atribuie calitatea de bănuț, instanțele de judecată în fiecare caz concret urmează să stabilească atât *existența cumulativă a celor trei condiții* pentru aprecierea actului emis, ca fiind act care acordă statut de bănuț persoanei menționate în acesta, precum și noțiunea procesului echitabil în sensul art. 6 CEDO în privința

părților vătămate, care au declarat despre ilegalitatea comisă, care a atras nu numai crearea unor prejudicii concrete acestora dar și solicitarea implicării statului prin intermediul organelor specializate de a da o calificare faptei comise și de a aplica pedeapsa corespunzătoare persoanei găsite vinovate, or, în caz contrar situația poate fi interpretată ca o lipsă de reglementări și instrumente a statului pentru a curma acțiunile infracționale a persoanelor.

În acest context, se poate de menționat că, Curtea Europeană a reținut că oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, implicit aceasta se referă și la normele de drept procesual penal. Funcția decizională acordată instanțelor servește tocmai la îndepărtarea îndoielilor ce ar putea plana în privința interpretării normelor juridice. De altfel, în tradiția juridică a statelor părți la Convenție este consacrată că jurisprudența contribuie în mod necesar la evoluția progresivă a dreptului penal (*a se vedea în acest sens cauza Rohlena vs. Cehia din 27.01.2015, §93*).

Lecturând conținutul sentinței, Colegiul a stabilit că, după cercetarea probelor prezentate de către părți, prima instanță, examinând aspectele cauzei, reținând învinuirea înaintată lui Simon Andrian și nu fapta acestuia, chestiune ce contravine atât normelor de procedură penală cât și practicii judiciare în acest sens, și-a expus concluzia privind emiterea unei sentințe de achitare (f.d. 211 vol. 2), însă ulterior și-a schimbat poziția, descriind aspecte care în opinia acesteia au impus necesitatea încetării procesului penal, fără a indica expres temeiul de drept în dispozitivul sentinței, făcând referire la partea descriptivă a acesteia.

La acest capitol, Colegiul conchide că prima instanță a admis erori procesuale prin neglijarea dispozițiilor art. 394 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, potrivit căruia *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârșirii ei, forma și gradul de vinovăție, motivele și consecințele infracțiunii*, precum și dispozițiile art. art. 396 pct. 2) Cod de procedură penală, potrivit căruia *dispozitivul sentinței de încetare a procesului penal trebuie să cuprindă dispoziția de încetare a procesului penal și motivul pe care se întemeiază încetarea procesului*.

Astfel, Colegiul stabilește că instanța de apel, la rândul său, nu a examinat respectivele erori, deși urma să se expună asupra lor atât ca instanță de grad superior, cât și ca instanță competentă de a judeca fondul cauzei.

Mai mult, Colegiul consideră că instanța de apel nu a cercetat și nu s-a expus asupra respectivelor chestiuni, cu toate că procurorul, prin cererea de apel, s-a referit asupra lor și a solicitat instanței de apel acordarea unei aprecieri și expuneri asupra concluziei contradictorii a primei instanțe, enunțată în sentință, însă instanța de apel nu a acordat atenția necesară chestiunii respective, astfel Colegiul regăsește temeiul de casare a deciziei instanței de apel, prin prisma faptului că instanța nu s-a expus supra tuturor motivelor invocate de apelant.

Reieșind din acest considerent, în raport cu textul hotărârii atacate, Colegiul penal notează că instanța de apel nu și-a motivat decizia în conformitate cu prevederile art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia nu cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, în speță, la respingerea apelului declarat de acuzatorul de stat.

Colegiul constată că decizia instanței de apel nu cuprinde expunerea instanței asupra fondul apelului și problemelor abordate în acesta, fapt care a atras după sine respingerea apelului părții acuzării, fără desfășurarea motivelor adoptării soluției de menținere a sentinței de încetare a procesului, astfel Colegiul conchide că hotărârea atacată nu se încadrează în prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

Din considerentele expuse, Colegiul statuează că, decizia instanței de apel în cauza dată, este afectată de insuficiență în partea motivării soluției adoptate și a expunerii asupra motivelor invocate în apelul acuzatorului de stat, ceea ce este incident cazului de casare invocat în speță și prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, iar erorile admise de către instanța de apel nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca fondul cauzei și de a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul, cu încălcarea prevederilor procesual-penale.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide de a admite recursul ordinar declarat la caz, iar decizia instanței de apel urmează a fi casată total, cu remiterea cauzei în instanța de apel la rejudecare, în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, ce reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, să verifice și să aprecieze profund probele administrate

și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea o evaluare cuvenită, atât separat, cât și în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe în parte, să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, să-și argumenteze clar concluziile în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, precum și de practica relevantă a CtEDO și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

8. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Scutelnic Cătălin, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2018, în cauza penală în privința lui *Simon Andrian XXXXX* și dispune rejudecarea cauzei, de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia, nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la 14 martie 2019.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Boico Victor

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Guzun Ion